

KAPASZKODJATOK SZILÁRDAN A PRÓFÉTÁK SZAVAIBA!

Neil L. Andersen elder

a Hetvenek Elnökségéből

EOSZ esti beszélgetés fiatal felnőttek számára • 2007. március 4. • Brigham Young Egyetem

Harminchárom évvel ezelőtt a Brigham Young Egyetem hallgatójaként kaptam egy kis feladatot egy, a maihoz hasonló esti beszélgetésen. A beszélő Spencer W. Kimball elnök volt, és azt vettem észre, hogy mellette sétálok, miközben a Marriott Központ bejárata felé tartott. Megkérdeztem, hogy szokott-e ilyen nagy közönség előtt izgulni. Mosolyogva így válaszolt: Andersen testvér, tudod, hogy mit mond a szentírás: „ha fel vagytok készülve, akkor nem fogtok félni” (T&Sz 38:30). A fejem búbjától a lábam ujjáig reszketek.” Ma este tudom, mit érzett.

Szeretném a szeretetemet és tiszteletemet kifejezni mindannyiótokért, akik ma itt, vagy a világ többi pontján összegyűltetek. Tisztában vagyok az evangélium iránti jószágotokról és elkötelezettségetekről, a jövőbe vetett hitetekről és reményeitekről, és arról a vágyatokról, hogy örömet szereztek Mennyei Atyátnak. Imádkozom, hogy az Úr Lelke áldja meg a szavaimat és az értelmeteket.

Kapaszkodj a vasrúdba!

A mai gyűlésünkön az Úr vezérlő kezéről szeretnék nektek beszélni. Január elején kezdtem el kidolgozni és felvázolni azt, amiről beszélni szeretnék nektek. Tudván, hogy Bednar eldert osztották be februárra, hogy szóljon hozzátok, megkérdeztem, hogy véglegesítette-e már a témát, amiről szólni szeretne.

Meghökkenem, amikor azt válaszolta, hogy a beszéde a „vasrúdba való szilárd kapaszkodásról” szól. Én is ugyanezt a címet választottam a beszédemnek. A kórus már gyakorolta ezt a gyönyörű számot, amit az imént megosztottak velünk.

Amikor Bednar elderrel megtárgyaltuk az elkészített üzenetünket, nyilvánvalóvá vált, hogy máshonnan közelítettük meg a témát. Bednar elder elgondolkodott egy pillanatra, és azt mondta: „Az Úr szereti az egyház fiatal felnőtteit. Ennek biztosan célja van. Az Úr szeretné, ha ez az üzenet eljutna hozzájuk.” Úgy döntöttem, hogy folytatom.

Majd alig egy héttel később, Bednar elder beszéde előtt, Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol

Kvóruma ügyvezető elnöke beszédet mondott egy BYU áhítaton, amelynek a következő címet adta: *Lehi álma és Ti*¹. Ő is belefoglalta a beszédébe, hogy mit jelent „szilárdan kapaszkodni a vasrúdba”.

Kedves fivéreim és nővéreim, az Úr azt szeretné, ha elgondolkodnátok ezen a témán.

Packer elnök és Bednar elder beszédéből, valamint a Mormon könyve saját magatoktól való tanulmányozása miatt, emlékezni fogtok Lehi, az élet fájáról szóló álmának kulcsfontosságú részleteire. Bednar elder azt tanította nekünk, hogy az élet fája, más szóval az Isten szeretete, Jézus Krisztust jelképezi, az öröm és boldogság pedig, ami abból származik, hogy veszünk a fa gyümölcséből, a Szabadító engesztelésének áldásait szimbolizálja (lásd 1 Nefi 8:10; 11:8–9, 21–24)².

Volt ott még egy nagy és tágas épület is (lásd 1 Nefi 11:35–36; 12:18). Packer elnök beszédének hatására új gondolkodásmóddal közelítettem meg az álomnak ezt az részét.

Az álomban szerepeltek még sötét ködök (lásd 1 Nefi 12:16–17) – az ördög kísértéseit jelképezve –, amelyek elborították a fához vezető ösvényt (lásd 1 Nefi 8:19–22). Végül pedig szerepelt benne egy vasrúd (lásd 1 Nefi 11:24–25), amely Isten szavát jelképezi, és lehetővé teszi az ember számára, hogy a sötét ködön keresztül is sikeresen eljuthasson a fához.

A kórus olyan csodálatosan énekelte, hogy:

*Tartsd a rudat, a vasrudat,
mely erős és igaz.*

*A vasrúd Isten szent szava;
bizton utat mutat.*³

Nagyon jól esett ezt spanyolul és portugálul is hallani, és jó lett volna, ha valamennyi nyelven hallhatunk volna.

Nefi azt ígérte nekünk, hogy „akik Isten szavára hallgatnak, és ahhoz ragaszkodnak... soha el nem vesznek; és az ellenség kísértései... sem tudják őket... legyőzni, hogy pusztulásba vezessék őket” (1 Nefi 15:24).

A vasrúd Isten szava. Szeretek rá így gondolni: Isten szava három nagyon erős összetevőből áll, amelyek összefonódnak és támogatják egymást, hogy egy rendíthetetlen rudat alkossanak. A három összetevő közül az első a szentírások, vagyis az ősi próféták szavai. Ugye, emlékeztek Bednar elder múlt havi mélyre hatoló kérdésére: „Ti és én, vajon oly módon olvassuk, tanulmányozzuk és kutatjuk naponta a szentírásokat, hogy képesek legyünk szilárdan a vasrúdba kapaszkodni?”⁴

Isten szavának második összetevője az a személyes kinyilatkoztatás és sugalmazás, amelyet a Szentlélek által kapunk. Packer elnök így fogalmazott ezzel kapcsolatban:

„Ha a vasrúdba kapaszkodtok, érezhetitek, hogy a Szentlélek ajándékával haladtok előre...

Markoljátok meg a vasrudat és ne eresszétek el! A Szentlélek hatalma által *érezhetitek*, hogy merre haladjatok az életben. (Lásd 3 Nefi 18:25; T&Sz 9:8.)”⁵

Az én ma esti témám a harmadik összetevőről szól, egy döntő hozzávaló, amely összefonódik a másik kettővel. A vasrúdnak ez a harmadik része az élő próféták szavait képviseli. Nekünk is szilárdan bele kell kapaszkodnunk Isten szavába, úgy, ahogyan azt az élő prófétáktól halljuk. Azért imádkozom, hogy a ma este együtt töltött idő alatt fokozottabban figyeljünk az élő próféták tanításaira, élénkebben reagáljunk a tanultakra, és jobban értsük meg, mit jelent *szilárdan kapaszkodni* a szavaikba.

Az élő próféták szavai

Sok évvel ezelőtt George Q. Cannon elnök, aki az Első Elnökség tagja volt, azt mondta:

„Rendelkezésünkre áll a Biblia, a Mormon könyve és a Tan és a szövetségek; ezek a könyvek azonban az élő próféták és az Úrtól folyamatosan áradó kinyilatkoztatások nélkül egy embert sem vezetnének Isten celesztialis királyságába. Ez talán furcsa kijelentés, de akármilyen furcsán hangzik is, mindazonáltal igaz.

Természetesen mindezen feljegyzések határtalan értékkel bírnak. Nem lehet őket eléggé felbecsülni, sem pedig teljes mélységükben tanulmányozni. Önmagukban azonban – minden belőlük áradó világossággal együtt – nem elegendőek ahhoz, hogy az emberek gyermekeit Isten jelenlétébe vezessék. Az ilyen irányítás azonban élő papságot igényel, folytonos kinyilatkoztatást Istentől az emberek számára azon körülményeknek megfelelően, amelybe kerülhetnek.”⁶

Természetesen, mi, akik ma este itt vagyunk, szeretjük Gordon B. Hinckley elnököt, az Első Elnökség két tanácsosát, valamint a Tizenkét Apostol Kvórumát. Szeretetünk és hűségünk elismerésekként azonban azt kérdezem: „Tudnánk-e még élénkebben figyelni e Fivérek tanácsára és tanításaira, hogy tevékenyebbek és fogékonyabbak legyünk?”

Gondoljátok végig, ti mit válaszolnátok a következő kérdésekre:

Meg tudnátok nevezni az Első Elnökség mindhárom tagját, és mindazokat, akik a Tizenkették Kvórumát alkotják? Ők az a 15 férfi, akiket ti és én prófétákként, látnokokként és kinyilatkoztatókként támogatunk.

Ha mutatnék egy képet e Fivérekről, felismernétek mindegyiküket? Nemigen szoktunk odafigyelni olyasvalakire, akit nem ismerünk fel, vagy nem tudjuk, kicsoda.

Meg tudnátok osztani velem, hogy milyen tanácsokat adott a tavaly októberi általános konferencián az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma? Meg tudnátok nevezni, hogy mivel foglalkozik Hinckley elnök, Monson elnök és Faust elnök az *Ensign* és a *Liahóna* idei első három kiadásában lévő Első elnökségi üzeneteiben?

Ami még talán ennél is fontosabb: Tudnátok mesélni egy olyan nemrégiben hozott döntésestről, amikor valamit megváltoztattatok az életetekben e 15 férfi egyikétől kapott tanács miatt?

E kérdésekre adott válaszaink fontossága az Első Elnökség és a Tizenkették elhívásában és felelősségében rejlik. Bármikor, amikor az Úr egyháza megalapításra került, az Úr prófétákat és apostolokat hívott el. „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvelek titeket” (János 15:16). Ez az elrendelés e férfiaknak lelki hatalmat ad és komoly felelősséget ró rájuk: a tudás és a bizonyosságtétel hatalmát, valamint a tanítás és mások megáldásának felelősségét. Ez azonban számunkra is felelősséget jelent és egy ígéretet tartogat. A mi felelősségünk, hogy odafigyeljünk [arra, amit mondanak] és kövessük azt; cserébe azt az ígéretet kaptuk, hogy ha hiszünk szavaikban, és azok szerint cselekszünk, akkor áldásokat kapunk.

Amikor az Úr a feltámadása után elhívott tizenkét tanítványt Amerikában, ezt tanította a népnek: „Áldottak vagytok, ha megszívlelitek ezen tizenkettő szavait, akiket arra választottam ki közületek, hogy szolgáljanak benneteket, és hogy a szolgáitok legyenek” (3 Nefi

12:1). Napjainkban, ezekben a nagyon nehéz időkben, az Úr ezt ígérte a szenteknek: „Ha népem hallgat hangomra, valamint szolgálaim hangjára, akiket népem vezetésére kijelöltem, akkor íme, bizony mondom nektek, nem lesznek elmozdítva a helyükről” (T&Sz 124:45).

Ez az Úr módszere. Elhív 15 férfit „az élet mindennapos elfoglaltságából”⁷, és felruhazza őket a kulcsokkal és a hatalommal, hogy vezessenek és irányítsanak minket. Nem erőltetik ránk az engedelmességet; nincs kényszer. Ha azonban figyelünk a szavaikra, ha készek vagyunk változtatni a viselkedésünkön, amikor a Szentlélek megerősíti a tanácsait, akkor nem mozdíttatunk el a helyünkben: ami azt jelenti, hogy szilárdan fogunk a vasrúdba kapaszkodni és örökre biztonságban leszünk az élet fája felé vezető ösvényen.

Hogyan lelhetünk rá az élő próféták tanácsára, és hogyan ragadhatjuk meg azt? Vizsgáljuk meg a kérdést azáltal, hogy mélyebben elgondolkozunk azon a három szón, amelyeket e férfiak támogatásában használtak: próféták, látnokok és kinyilatkoztatók.

Próféták

Először nézzük a *próféta* szót. János apostol azt tanította, hogy „a Jézus bizonyágtétele a prófétaaság lelke” (Jelenések 19:10). A próféták bizonyágot tesznek Krisztusról. Biztos tanúságuk az élő Krisztusról, az egyik legnagyobb áldást jelenti az egyház és a világ számára. Az Úr kijelentette, hogy ezeknek a férfiaknak „Krisztus neve különleges tanúinak [kell lenniük] az egész világon” (T&Sz 107:23). Legelsősorban bátran bizonyágot tesznek az Ő isteni mivoltáról és az Ő valóságáról. Ez a tanúbizonyosság – melyet tanítványokként osztanak meg, és amely elrendelésük folyamán erősödik – nagy hatással lehet a saját érzéseinkre.

Bizonyágukat egyszerűen fejezik ki, lehetővé téve azt, hogy a Szentlélek juttassa el a tanúságot a szívünkbe. Például, ehhez hasonló szavakkal hallhatjuk őket bizonyágot tenni: „Ugyanolyan biztosan, ahogy azt tudom, hogy itt vagyok és ti ott vagytok, tudom, hogy Jézus a Krisztus. Ő él!”⁸, vagy: „Biztosan tudom, hogy Jézus a mi isteni Szabadítónk, Megváltónk és az Atyaisten Fia. Valóságáról biztos felismeréssel rendelkezem, amely oly szent, hogy ki sem tudom fejezni.”⁹

Miközben a kijelentések erőteljesebbek, az azokat kísérő lelki megerősítés az, ami a szívünkben ég és megerősít bennünket.

Az angyalok szerepéről Mormon ezt tanította:

„Elrendelt szolgálatuk hivatala pedig [az angyalok szolgálatát értve ez alatt] az..., hogy készítsék az utat az emberek gyermekei között azáltal, hogy Krisztus szavát hirdetik az Úr választott edényeinek, hogy bizonyágot tegyessenek róla.

És ennek megtétele által az Úristen elkészíti az utat, hogy a többi ember is hihessen Krisztusban, hogy a Szentléleknek helye lehessen a szívükben” (Moróni 7:31–32).

Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma az Úr választott edényei.

A Szabadítóba vetett hitünk növekszik és fejlődik az életünk korszakaiban és időszakokban. Lesz, amikor a kétkedés vagy csüggedés pillanataiban úgy érezzük, mintha sötét köd venne körül bennünket. Ne becsüljük alá a Szabadítóról való ünneplés, biztos bizonyágot, melyet mindannyian megkaphatunk az Ő különleges tanúi által! Ez a bizonyosság, ha a hit lelkületében kapjuk, erősíteni fog bennünket a nehézség pillanataiban, és biztos lábakon tudunk majd az élet fája felé vezető ösvényen haladni. Kapaszkodjatok szilárdan a próféták szavaiba. Elmélkedjétek rajtuk. Higgyetek bennük. Bízatok bennük. Kövessétek őket.

Hadd mondjak egy példát. Egyik fiatal, házas barátom egy tragikus balesetben elvesztette a kislányát. A rákövetkező hónapokban a magány közepette, felmerült a kérdés, hogy „miért”, és életébe beférkőzött a szomorúság és a kétség. Azt mondta nekem, hogy nem biztos benne, hogy még hisz. Azt javasoltam neki, hogy ebben a nehéz időszakban talán nem szabadna ennyire átadnia magát a kétségeinek, és kicsit jobban kellene bíznia a Szabadító és az Ő választott edényei szavában. A barátom belevetette magát a szentírásokba, a Szabadító ígéreteibe és az élő próféták bátor, biztató bizonyágtételébe. Szilárdan kapaszkodott a Szabadítóról való biztos bizonyágukba, amikor a sajátja már ingadozni látszott. Szilárdan kapaszkodott a vasrúdba. Idővel a sötétség eloszlott, a fa újra feltűnt a láthatáron, ő pedig vett az engesztelés drága gyümölcséből.

Látnokok

A következő kérdés: ki az a *látnok*? A Mormon könyvében Ammon elmagyarázza a látnok szerepét Limhi királynak: „De a látnok tudhat az elmúlt dolgokról,

és az eljövendő dolgokról is, és minden dolog általuk lesz kinyilatkoztatva... és jönnek napvilágra a rejtett dolgok, és ezek tudatják majd azokat a dolgokat, melyek nem ismertek” (Móziás 8:17).

Nézzétek ezt a gyönyörű képet!

Mit láttok? Nem szeretnétek itt, ebben a békés környezetben kajakozni? Ugye, milyen vonzó?

Mi lenne, ha hirtelen elétek tárulna a teljes kép és ezt látnátok:

A kajakozás igencsak más lenne így, mint amilyennek először gondoltátok.

Lelki értelemben a látókok a nagyobb képet látják. Ők azt is látják, amit mi néha nem láthatunk. Az ő szavaik és a tanácsaik segítenek nekünk a nagyobb képet látnunk. Ha megfogadjuk a tanácsukat és szilárdan kapaszkodunk a vasrúdba, akkor biztonságban leszünk.

Hadd mondjak egy példát. Hinckley elnök erőteljesen beszélt a tized áldásairól. Erről a témáról gyakran szól az általános felhatalmazottakhoz is. Ezt mondta:

„Mi tudunk tizedet fizetni. Nem annyira pénzügyi kérdés ez, inkább hitbéli...

Arra buzdítalak benneteket, hogy fogjátok szaván az Urat, ebben a fontos kérdésben”¹⁰

Újra csak hangsúlyozzuk az Úr ígéretét, amelyet az ősi Malakiás prófétán keresztül adott, hogy ő meg

fogja nyitni a menny ablakait azok számára, akik becsületesek vele szemben a tizedfizetéssel és a felajánlásaikkal kapcsolatban, hogy nem lesz elég helyük a megígért áldások számára.”¹¹

2001 őszén, a Tizenketek közül egyszerre hárman Brazíliában voltak, és mindegyikük a becsületes tizedfizetés áldásairól tanított. Néhány hónappal később egy főiskolás fiatal Sao Paulóban próbára tétetett. Dolgozott és iskolába járt. Hinckley elnök így mesélte el a lány szavait:

„Az egyetemen, ahová jártam, volt egy szabály, ami megtiltotta a vizsgázást azoknak a tanulóknak, [akiknek tandíj hátralékuk volt].

Komoly anyagi nehézségekkel küszködtem. Egy csütörtöki napon kaptam meg a fizetésemet. Amikor kiszámoltam a havi költségvetést, észrevettem, hogy nem lesz elegendő a pénz, hogy a tizedemet és az egyetemi tandíjat is kifizethessem belőle. Választanom kellett közülük. A kéthavonta előírt vizsgák a következő héten kezdődtek és ha nem megyek el rájuk, akkor meg kell ismételnem az egész évet. Iszonyúan kínlódtam... Fájt a szívem. Fájdalmas döntés előtt álltam, és nem tudtam, mitévő legyek.”

Ima által a lány eldöntötte, hogy bízni fog az Úrban és a próféták szavaiban. Vasárnap befizette a tizedét. A következő napon megpróbálta megtalálni a módját, hogy letehesse a vizsgáit, de nem talált megoldást. Elmesélte, hogy ezután mi történt:

„A munkaidőm vége felé jártam, amikor a főnököm odajött hozzám, és kiadta a nap utolsó utasításait. Hirtelen megállt és azt kérdezte tőlem: »Hogy megy az egyetem?« Nagyon meglepődtem... Az egyetlen dolog, amit válaszolhattam... ez volt: »Minden rendben van!« Elgondolkodva rám nézett, majd újra elbúcsúzott...

Egyszer csak a titkárnő bejött a szobába és azt mondta, hogy nagyon szerencsés ember vagyok. Amikor megkérdeztem miért, ezt mondta: »A főnök azt mondta, hogy mától kezdve teljes egészében a cég fizeti az iskoládat és a tankönyveidet. Mielőtt elmész, gyere oda az asztalomhoz és mondd el a költségeket, hogy holnap oda tudjam adni a csekket.«”

A lány elmesélte az érzéseit: „Miután kiment a [titkárnő], sírva és mély alázatot érezve letérdeltem azon a helyen ahol éppen álltam és megköszöntem az Úrnak az Ő bőkezűségét. Azt mondtam Mennyei Atyámnak, hogy nem kell ennyire megáldania. Nekem csak egy

hónap befizetésére volt szükségem és a tized, amit fizettem vasárnap nagyon kevés volt ahhoz az összeghez képest, amit most kaptam. Az ima közben a Malakiás könyvében leírtak jutottak eszembe, [melyet oly gyakran hirdettek a próféták és az apostolok]: »[E]zzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen« (Malakiás 3:10).¹²

A sötétség ködébe burkolva nehéz volt a döntés; a végeredmény bizonytalan volt. Ő azonban szilárdan kapaszkodott a vasrúdba. Az Úrba és az Úr prófétáiba vetett hite bebizonyosodott. Bár nem mindig ilyen gyorsan oldódnak meg ezek az élmények, de azok számára, akik becsületesen megtartják a tized törvényét, az ígéretek teljesen biztosak.

Hallottam, amikor Thomas S. Monson elnök ezt mondta a misszionáriusoknak: „Egy módja van, hogy biztosan tevékeny maradj az egyházban – mindig légy becsületes a tizedfizetésedben!” Milyen csodás ígélet!

Kinyilatkoztatók

Végül pedig: *kinyilatkoztatók*. „Az angol *kinyilatkoztató* szó a görög *apocalypse*-ből ered, ami azt jelenti, hogy ismertté tenni vagy felfedni.”¹³ Kinyilatkoztatókként az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma ismertté teszi előttünk az Úr konkrét szándékait velünk, és hogy mi az, amit nekünk válaszképpen tennünk kell. Mi több, a rendelkezésünkre álló oly sok választási és döntési lehetőség közepette, a kinyilatkoztatók ráirányítják a figyelmünket a halandó utazásunk alatti legfontosabb dolgokra. Segítenek nekünk összpontosítani.

2005 augusztusában Hinckley elnöktől azt a felhívást kaptuk, hogy olvassuk el még az év vége előtt a Mormon könyvét. Segített abban, hogy a rendelkezésünkre álló szabadidőnkben arra összpontosítsunk, amit az Úr kívánna tőlünk. A próféták kérését, ahogy Hinckley elnök kérését is, gyakran követi egy ígélet, egy ígélet, amely legalább annyira valódi ma, mint amennyire az volt 2005 augusztusában: Ezt mondta: „Fenntartások nélkül megígérem nektek, hogy ha mindannyian betartjátok ezt az egyszerű programot, attól függetlenül, hogy korábban már hányszor olvastátok el a Mormon könyvét, az Úr Lelke nagyobb mértékben fog életetekbe és otthonotokba áramlani, erősödni fog elhatározásotok a parancsolatainak való engedelmisség iránt, és szilárdabb bizonyossággal rendelkeztek majd Isten Fiának élő valóságáról.”¹⁴

Nem áldattunk-e meg, pont úgy, ahogyan a próféta ígérte?

Egy ukrán nőtestvér ezt írta: „Minden reggel azt kértem, hogy a Szentlélek legyen a társam, hogy megvilágítsa az elmémet. Aztán csoda történt: a Mormon könyve más módon tárult fel előttem. Olyan kérdésekre kaptam választ, amikre már évek óta vártam.” Egy férfitestvér Németországból ezt írta: „Mivel minden nap hosszabb ideig tanultam, olyan összefüggéseket fedeztem fel, amelyeket azelőtt még soha. A Mormon könyve valóban tele van Jézus Krisztusról szóló bizonyosságokkal. A Lélek miatt, melyet éreztem, a saját bizonyosságom is növekedett a Megváltóról.”¹⁵ És mit szölköztök ehhez a megjegyzéshez, amely egy fiatal utahi családtól érkezett: „Azon tűnődünk, hogy figyel-e egyáltalán a négyéves gyermekünk, amikor olvassuk a Mormon könyvét, egy nap azonban, amikor megkérdeztük, hogy miért ilyen rendetlen a szobája, azt felelte: »Valaki fosztogatott odabenn!«”¹⁶

Itt egy másik példa a kinyilatkoztató szerepéről: Hinckley elnök határozottan azt tanácsolta nektek, az egyház fiatal felnőtteinek, hogy törekedjétek a lehető legmagasabb szintű képzettséget megszerzésére. Az októberi általános konferencián azt mondta: „Felhívom a figyelmeteket egy másik dologra is, ami nagyon aggaszt engem. Kinyilatkoztatásban az Úr arra utasította ezt a népet, hogy annyi oktatásban részesüljön, amennyiben csak tud. Nagyon világosan beszélt erről.”¹⁷

Mi volt az, ami nagyon aggasztotta? Az oktatás. Ki beszélt erről nagyon világosan? Az Úr. Ki az, aki ezt kinyilatkoztatja a számotokra? Az Ő prófétája. És igen, ő szól hozzátok.

Ha olyan családból származtok, amelyik keveset tud oktatásra költeni, akkor elbizonytalanodhattok, hogy mindez mit jelent a számotokra. Amikor bizonytalanok vagytok, kapaszkodjatok szilárdan a vasrúdba. Bízotok a próféta szavaiban! Meg fogjátok kapni a válaszokat.

A világ egyes részein, például az Egyesült Államokban vagy Európában, lehet, hogy ez azt jelenti, hogy el kell adnod az autódát, vagy szerényebb körülmények között kell élned ahhoz, hogy folytatni tudd a tanulást, vagy visszamehess az iskolába. A világ más területein talán ennél is több áldozatot kell hozni. Néhány országban segíthet az Állandó Oktatási Alap. Majdnem minden esetben hitre van szükség és arra, hogy bízzunk az Úrban és az Úr prófétájában – szilárdan

kapaszkodjunk a vasrúdba –, amikor keresitek az utat. Ha nem tudjátok biztosan, hogyan kell követni a próféta konkrét tanácsát, imádkozzatok teljes szívetekből, és beszéljétek meg az aggodalmaitokat a szüleitekkel és a püspökötökkel. Bár türelemre és hitre lesz szükség hozzátok, én azonban megígérem nektek, hogy meg fogjátok kapni a válaszaitokat és megnyílik előttetek egy út.

Láttam, hogy sok hívő latin-amerikai fiatal számára érkezett ilyen válasz. Ezrek kapaszkodnak szilárdan a vasrúdba, bízva Hinckley elnökben és törekednek arra, hogy oktatásban részesüljenek.

Az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma minden tagjától, akiket mi prófétákként, látnokokként és nyilvánkozatókként támogatunk, árad felénk a próféta irányítás. Ha lenne rá időnk, mindegyikük tanácsát átismételnénk.

Hadd mondjak egy példát a Tizenkettekől származó tanáccsal kapcsolatban. Mintegy két évvel ezelőtt Dallin H. Oaks elder beszélt hozzátok egy, a maihoz hasonló este alkalmával. Biztosan emlékeztek, hogy arra hívta fel a figyelmeteket, hogy randevúzzatok az „együtt lógás” helyett. Ezt mondta: „Kedves egyedülálló barátaim, azt tanácsoljuk nektek, hogy az ellenkező nemmel fenntartott kapcsolataitokat tereljétek a randevúzás medrébe, amely lehetőség szerint házassággá érhet, ne pedig a lógás medrébe, amely kizárólag olyan csapatjátékokká érhet, mint például a röplabda.”¹⁸

És most a fontos kérdés: Mit tettetek e beszéd meghallgatása után? Változott valami? Eyring elder így figyelmeztetett:

„Ha elmulasztjuk megfogadni a próféta tanácsot, akkor idővel csökken a sugalmazott tanács megfogadására való erőnk...”

Életem során minden alkalommal, amikor halogattam megfogadni a sugalmazott tanácsot, vagy úgy döntöttem, hogy én kivétel vagyok, rájöttem, hogy veszélynek tettem ki magam. Amikor hallottam a próféták tanácsát, éreztem azok imában történő megerősítését, és követtem azokat, akkor mindig azt tapasztaltam, hogy kezdek biztonságban lenni.”¹⁹

Mindabban, amit az elmúlt két év során tettetek, hogyan mutatkozott meg, hogy szilárdan a vasrúdba kapaszkodtok? Azok, akik pozitívan és gyorsan reagáltak Oaks elder tanácsára, biztosan megtapasztalták a

mennyi áldásait. Hadd olvassak fel egy levélből, melyet egy arizonai házaspár írt az egyház központjába több mint egy évvel e beszédet követően.

„Az Ön beszéde nagy hatást gyakorolt az életünkre...”

Az Ön szavai maradandó hatással voltak az életünkre... Határozott és világos tanácsai segítettek felismerünk, hogy a randevúzás egy lehetőség arra, hogy jobban megismerjük egymást, nem pedig egy hosszútávú kapcsolatra vagy házasságra irányuló azonnali elkötelezettséget jelent.”²⁰

Ennek pedig az lett az eredménye, hogy májusban összeházasodtak a Washington D. C. templomban.

Szeretném megkérni feleségemet, Kathyt – aki nagyon jól tanította ez a tantételt a családunknak –, hogy ossza meg érzéseit a próféták szavainak fontosságáról.

Kathy Andersen nőtestvér megjegyzései

Kedves fivérek és nővérek, 20 évvel ezelőtt olyan élményben volt részem, amely mély nyomot hagyott bennem. Elvittük a gyermekeinket a cövekközpontba, hogy együtt hallgassuk meg az általános konferenciát. Nem sokkal később postán megkaptuk az *Ensign* konferencia számát. Elhatároztuk, hogy a családi estén minden héten tanulmányozni fogunk egy beszédet, amelyet az Első Elnökség, illetve a Tizenkettek Kvóruma egy tagja mondott.

A gyermekeink fiatalok voltak, de már tudtak olvasni, mi pedig azt szeretnénk volna, hogy minden családtagnak legyen egy saját példánya az újságból, hogy azt együtt tudjuk olvasni, tanulmányozni és megjelölni. Floridában nem volt olyan bolt, ahol tudtunk volna további példányokat venni az *Ensign*-ből, ezért fogtam a postán érkezett példányt és elvittem a helyi fénymásoló szaküzletbe, hogy másolatokat készítek a családunk számára.

Miután befejeztem, odavittem a másolatokat a pénztároshoz, aki kiszámolta a másolás díját, és bejelentette, hogy mindez körülbelül 50 dollárba kerül. Szégyellem bevallani, de az összeg felháborított. Azt gondoltam magamban: „Ez nagyon sok pénz azért, hogy másolatokat készítek ezekről a beszédekről a gyermekeink számára.” Ebben a pillanatban, kedves fivérem és nővérem, ez a gondolat hasított a szívembe: „Mennyit ér meg neked és a családodnak, hogy meglegyenek Isten prófétáinak szavai?”

Tudtam akkor is, most pedig még biztosabban tudom, hogy mindent megér nekünk és a családnak. A ti és a leendő családok számára is mindent megér. Erről teszem bizonyúságomat Jézus Krisztus nevében, ámen.

„Mintha az én számból eredne”

Csodálatos áldás olyan személlyel megházasodni, aki tiszta és rendíthetetlen hittel rendelkezik. Szeretlek Kathy, és nagyon hálás vagyok érted.

Egy hónap múlva lehetőségünk lesz az egyház általános konferenciáján részt venni, és hallgatni azoknak a férfiaknak az üzeneteit, akikről ma beszéltünk. Az általános konferencia ideje alatt lehetőségünk van szünetet tartani a napi dolgainkban, hogy az Úr szolgáit hallgassuk, és imádságosan beállítsuk az útirányunkat az előttünk álló hónapokra. Kérlek, gondolkozzatok el ezeken a kérdéseken:

- Megjelöltem-e az általános konferencia időpontját a naptáramban, hogy meghallgathassam a számomra elérhető ülések mindegyikét?
- Hogyan fogok felkészülni a következő egy hónapban arra, hogy lelkileg készen álljak az üzenetek befogadására?

Az általános konferencia végén pedig feltehetjük a kérdést:

- Milyen konkrét benyomásokat kaptam a konferencia során?
- Milyen szükséges változtatásokat fogok elvégezni az életemben?

A vasrúd Isten szava. A szentírásoknak, az élő próféták szavainak, valamint a Szentlélek ajándékának megvan az az erőteljes képességük, hogy biztonságban tartsanak bennünket. Kapaszkodjunk hát szilárdan a próféták szavaiba. Kapaszkodjunk szilárdan a vasrúdba!

Szeretném egy élményünkkel zárni a beszédemet, ami 2000 márciusában történt velünk, amikor Andersen nővért és engem meghívtak a New Mexico Albuquerque templom felszentelésére. Tudtam, hogy felkérnek majd beszélni, és hogy annak rövidnek kell lennie.

Fehérbe öltözve, beléptünk a celesztialis szobába. Hinckley elnök a középső széken ült, jobbján a Tizenkettek egyik tagjával, a balján pedig velem. Miközben áhítatosan vártuk, hogy elkezdődjön az első szekció, az a világos és konkrét érzésem támadt, hogy változtassak

az előre elkészített beszédemen. Az érzésem ezt súgta: „Beszélj a kulcsokról! Beszélj a kulcsokról!”

Gyorsan a szentírásokhoz fordultam, hogy kikeressem azokat a részeket, amelyek a papsági kulcsoknak a földre való visszaállítását magyarázzák el. Ezután – és erre úgy emlékszem, mintha csak tegnap történt volna – egy erőteljes lelki érzés öntötte el az elmémet és a szívemet. A bennem lévő lángoló érzés pedig ez volt: „Ő, aki itt melletted ül, a föld összes papsági kulcsát viseli. Ő, aki itt melletted ül, a föld összes papsági kulcsát viseli.”

Mély levegőt vettem. Hinckley elnökre néztem. Nem tudtam megtagadni a Lélek erőteljes megnyilvánulását. Ez a szentírás jutott eszembe:

„Mert az ő szavát úgy fogadjátok, mintha az én számból eredne...”

Mert megtéve e dolgokat a pokol kapui nem fognak diadalmaskodni felettetek; igen, és az Úristen eloszlatja előletek a sötétség erőit, és megrázza az egeket tiérettetek és az ő nevének dicsőségéért” (T&Sz 21:5–6).

Isten, a mi Mennyei Atyánk él és szeret minket. Az ő egyszülött Fia, Jézus Krisztus a mi Szabadítónk. Ő fel-támadt. Ő él. Együtt megjelentek Joseph Smith prófétának. Gordon B. Hinckley elnök ma az Úr felkent prófétája, akire ráruházták a földön lévő összes papsági kulcsot. Erről teszem bizonyúságomat, Jézus Krisztus nevében, ámen.

JEGYZETEK

1. Lásd Brigham Young University devotional address, Jan. 16, 2007. Packer elnök *Lehi álma és Ti* című beszédének másolata megtalálható a speeches.byu.edu honlapon.
2. Lásd *Az élő víz tározói* (EOSZ esti beszélgetés fiatal felnőttek számára, 2007. feb. 4.), 6.
3. “The Iron Rod,” *Hymns*, no. 274.
4. *Az élő víz tározó*, 7.
5. *Lehi álma és Ti*, 3–4.
6. *Gospel Truth*, sel. Jerreld L. Newquist, 2 vols. (1974), 1:323. Az élő próféták jelentőségével kapcsolatban Wilford Woodruff, az egyház negyedik elnöke ezt mondta: „Ha előttünk lenne minden kinyilatkoztatás, amit Isten valaha is adott az embernek, ha meglenne Énök könyve, ha előttünk

- lennének a le nem fordított lemezek angol nyelven, ha meglennének a Jelenések könyvét író János lepecsételt feljegyzései, és minden más ki nyilatkoztatás, és azokat feltornyoznánk harminc méter magasra, Isten egyháza és királysága akkor sem növekedhetne a világnak sem ebben, sem egyik más korszakában Isten élő szószólói nélkül!" (*The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham [1946], 53.).
7. Boyd K. Packer, in Conference Report, Oct. 1996, 5; vagy *Ensign*, Nov. 1996, 6.
 8. Boyd K. Packer, Conference Report, Apr. 2000, 9; vagy *Liahóna*, 2000. júl., 7.
 9. James E. Faust, Conference Report, Apr. 1995, 83; vagy *Ensign*, May 1995, 63.
 10. Conference Report, 1985. okt., 110.; vagy *Ensign*, 1985. nov., 85.
 11. Gordon B. Hinckley, Conference Report, Apr. 1984, 69; vagy *Ensign*, May 1984, 47.
 12. Conference Report, Apr. 2002, 85–86; vagy *Liahóna*, 2002. júl., 72–73.
 13. Bible Dictionary, "Revelation," 762.
 14. „Egy élénk és valós bizonyosság,” Első elnökségi üzenet, 2005. aug., 6.
 15. "Something Remarkable: Testimonies of the Blessings," *Ensign*, Dec. 2006, 17.
 16. "Taking the Challenge," *Ensign*, Dec. 2006, 14.
 17. Conference Report, Sept.–Oct. 2006, 66–67; vagy *Liahóna*, 2006. nov., 60.
 18. *Az életre szóló odaadás* (EOSZ esti beszélgetés fiatal felnőttek számára, 2005. máj.) 5–6.
 19. Conference Report, Apr. 1997. 33; vagy *Ensign*, 1997. máj., 25.
 20. 2006. november 19-én kelt levél.